

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ ΜΟΡΦΟΝ. Ἐν Ἀθήναις φρ. 15. — Ἐν δὲ ταῖς ἑκκερχ. φρ. 16. — Ἐν τῷ ἔξωτ. φρ. 25.

Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

—ΓΡΑΦΕΙΟΝ, ΟΔΟΣ ΜΟΥΣΩΝ, Ἀριθ. 4, ἀπέναντι τῆς οἰκίας Φιλήμονος παρὰ τὴν Πλατεῖαν Συντάγματος.—

Ο ΑΡΧΙΣΤΡΑΤΗΓΟΣ ΚΥΘΑΣΑΕΥ

[Δημοσιεύμεν καὶ ἡμεῖς τὴν εἰκόνα τοῦ Ἀρχιστρατήγου τοῦ Ἀγγλικοῦ Στρατοῦ, ἰλπίζοντες ὅτι θὰ τὴν ἔχη σήμερον καὶ ὁ Ἄστυνατος· ὅπως τὴν εἶχε προχθὲς ὁ Ῥαμπζαῆς καὶ τὸ εἰς Ἀθήνας θὰ ἔχουν τρεῖς διαφορετικὰς Οὐλετλίου, ὅπως εἶποτε τὰ τρεῖς διὰ τὰς ἡμετέρας τῆς πόλεως διακονοῦν τρεῖς διαφόρους ὥρας. Ἡ ἰδὴ μὲς εἶνα κτηροὶ κατ' εὐθείαν ἐκ τοῦ ἀγγλικοῦ.]

ΤΟΙΣ ΕΝ ΤΑΙΣ ΕΠΑΡΧΙΑΙΣ ΕΠΙΣΤΑΤΑΙΣ

Εἰς τὰς ἐπαρχίας τὸ φύλλον ἡμῶν τυγχάνει εὐνοϊκῆς ὑποδοχῆς. Ἀπόδειξις ἡ μεγάλη κυκλοφορία του. Τῆς αὐτῆς πιστευομένης ὑποδοχῆς ἀξιοῦται καὶ παρὰ τοῖς ἀξιοτίμοις Ἐπιστάταις μας. Καὶ ὅμως δὲν φαίνονται ἐννοσοῦντες καὶ πόσον κακὸν μᾶς κάμγουν εἰς τὸ φύλλον μὲ τὰς καθυστερήσεις των. Εἶναι

ἀνάγκη νὰ τοῖς ἐπαναλάβωμεν ὅτι δὲν εἴμεθα κεφαλαιοῦχοι; Πῶς λοιπὸν δυνάμεθα νὰ παρατείνωμεν τὴν πίστωσίν μας διὰ τοὺς μικροὺς λογαριασμοὺς τῆς πωλήσεως φύλλων πέραν τοῦ μηνός; Τεῦτο μᾶς ἐνοχλεῖ φοβερὰ, ἐπηρεάζει σχεδὸν τὴν καλὴν σύνταξιν τοῦ φύλλου, καὶ ἂν ἡ ἀτάξια αὐτὴ ἐκ μέρους τῶν ἀξιοτίμων Ἐπιστατῶν μας, ὧν τέσσαρες πέντε μόνον φυλάττουσιν ἀκρίβειαν, δι' ἣν τρεῖς εὐγνωμονοῦμεν ἐγκαρδίως, ἐξακολουθήσει, θὰ ἀναστρέψωμεν τοὺς ὅρους καὶ θὰ ζητήσωμεν νὰ κάμωσιν εἰς ἡμᾶς πίστωσιν οἱ κύριοι ἐπιστάται, πληρόνοντες τὰ φύλλα ἐνὸς μηνός.

Ἡ ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΤΡΕΛΛΟΥΣ.

Στὴν Παναγιᾶ τῆς Τήνου τὴν χρυσοστολισμένη κανεὶς τρελλὸς μὴν πῆχ γιὰ νὰ ξετρελλαθῇ· κανένας μὴ ζαλίσει τὴν κεχαριτωμένη, καὶ δῶρα καὶ λαμπάδες μὴν τῆς ὑποσχεθῇ. Ἀρήσετε ἐφέτος καὶ αὐτὴ νὰ χουζουρέψῃ, χωρὶς τρελλὸ κανένα ἢ ἄλλον νὰ γιατρῆψῃ.

Τὸ μέγα ἔλεός της κανένας μὴ ζητήσῃ, ὅσο καλὴ καὶ ἂν ἦναι, θὲ νὰ σὰς βαρεθῇ· ἀφῆστέ τὴν ἐφέτος νὰ μὴ θαυματουργήσῃ, καὶ ἤσυχον νὰ πέσῃ νὰ γλυκοκοιμηθῇ. Μικρὰ ἀπὸ τῆς Τήνου τὸ νέο πανηγύρι, καὶ κανενὸς ἐφέτος ἂς μὴ γενῇ χατῆρι.

Τώρα που 'στὰς Ἀθήνας θὲ νὰ κτισθῆ ἐκεῖνο τὸ μέγαρον τοῦ Χιώτη Ζωρζῆ Δρομοκαίτη, κανεὶς τρελλὸς δὲν πρέπει νὰ τρέχῃ εἰς τὴν Τήνο, νὰ γίνεταί κουνουπί σ'τῆς Παναγίας τῆ μύτη. Κι' ὁ Κοσπονάκος πρέπει νὰ λάβῃ τὴν φροντίδα, κανέναν μὲ στριμμένη νὰ μὴ μᾶς φύγῃ βίδα.

Ἄν οἱ τρελλοὶ μας ὄλοι 'στὴν Τήνο τὰ πρυμνίσουν, καὶ ὄλοι μὲ κεφάλι ξανάλθουν δυνατὸ, γὰρ ποῦναι λοιπὸν τοῦ Χιώτη τὸ μέγαρον θὰ κτίσουν; μονάχα γὰρ φιγοῦρα θὰ τῶχομε κι' αὐτό; Κι' ἐγὼ ἐφέτος ἤμουν νὰ πάγω γὰρ τὴν Τήνο, ἀλλὰ μ' αὐτὴ τῆ σκέψι προτίμησα νὰ μείνω

Κι' οἱ γνωστικοὶ ἀκόμα καὶ 'στὸ κεφάλι πρῶτοι πρέπει νὰ κάνουν τώρα λιγάκι τὸν τρελλὸ, νὰ μ'ποῦν μὲ 'στὸ πκλάτι τοῦ ξειμνήστου Χιώτη, νὰ βροῦν χουζούρι, γέλοισ, καὶ κάθε τι καλὸ. Παραδείσεις θὰ ἦναι αὐτὸ τὸ νέο σπῆτι, καὶ ὄλοι: «Θεὸς σχωρέσει, θὰ λέν, τὸν μακαρίτη».

Κουρὴ εἰς τὰς δεήσεις, ὦ Παναγιά, νὰ στέκῃς, κανένα νέο θαῦμα ἐφέτος νὰ μὴ κάνῃς· κι' ἂν γνῶσι σοῦ ζητήσῃ κανεὶς Ῥωμῆος Ζευζέκης, θὰ σὲ παρακαλέσω νὰ τὸν ἀποτρελλάνῃς. Εἶναι μεγάλο κρέμα, ὦ κεχαριτωμένη, φρενοκομεῖο τέτοιο χωρὶς τρελλοὺς νὰ μὲνῃ.

Κι' ἂν θὲς κκλὰ καὶ σώνει νὰ κάμῃς θαῦμα θεῖο, τὸ ἀχμνὸ πουγγί μου μὲ λίρες νὰ φουσκώσῃς, κι' ὑπόσχουμιν νὰ κτίσω κι' ἐγὼ φρενοκομεῖο, καὶ σὺ ἀπὸ δεήσεις σακρτάδων νὰ γλυτώσῃς. Ἐδῶ σὲ θελω, κάνεις ὁμογενὴς νὰ γίνω; πάει κκλὰ . . . δὲν κάνεις; . . . δὲν ἐρχομιν 'στὴν Τήνο.

Souris.

ΦΡΟΥ - ΦΡΟΥ

Ὁ διάδοχος τοῦ ἀγγλικοῦ θρόνου αἰσθάνεται καὶ ἀδύνατον ἀνάγκη Λουτρῶν τῆς Γερμανίας καὶ αὐτοῦ ἡ σύζυγος, ἀδελφὴ τοῦ ἡμετέρου Γεωργίου, ἐπεθύμησε νὰ ἴδῃ τοὺς γονεὶς τῆς. Καὶ ὁ πρίγκιψ τῆς Οὐαλλίας ἔχει ἀνάγκη ὀλίγη ἀναψυχῆς. Ὁ ἰδιαιτέρως ἰατρός του τῷ συνεβούλευσε νὰ δροσίσῃ τὸν ὄργανισμὸν του μὲ ὀλίγα γερμανικὰ νερά, ἔχι διότι πάσχει, ἀλλὰ τὰ προληπτικὰ εἶναι καλλίτερα πάντοτε τῆς καλλιτέρας θεραπείας. Πό-

ση ὅμως προηγηθεῖσα ἐργασία δικαιολογεῖ τὴν ἀναψυχὴν αὐτὴν! Οἱ καιροὶ τοῦ Λονδίνου ἀφιερῶντες τὸ κύριον μέρος των εἰς τὸ ταξίδιον τοῦ πρίγκιπος ἀνακεφαλοῖσσι: τὰ ἔργα αὐτοῦ κατὰ τὸν παρελθόντα χειμῶνα καὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ θέρους. Παρέστη, λέγει, εἰς στρατιωτικὰ γυμνάσια τῶν ἐθελοντῶν. Ὑπερησπίσθη τὸν ἀγῶνα τῶν νοσοκομείων. Διένειμε βραβεῖα εἰς μαθητὰς σχολείων. Ὀμίλησε πρὸς ζωγράφους περὶ καλῶν τεχνῶν καὶ πρὸς Δημάρχους περὶ δημοτικῶν θεσμῶν. Ἐκκεν ἀγοραπωλησίας εἰς εὐεργετικὰς ὑπὲρ τῶν πτωχῶν Ἀγορὰς Παρέστη εἰς ἐγκαίνια ἄλσεων καὶ γυμνασίων, καὶ ἀπεκάλυψεν ἀνδριάντας Ἐυεργετῶν. Ὀμίλησε πρὸς κτηματίας περὶ βοῶν καὶ πρὸς Ἐλευθεροτέκτονους περὶ τοῦ ἔργου αὐτῶν. Οὐδεὶς ἐμμισθὸς γραμματεὺς ἢ ἰδρυτὴς Ἐταιρίας θὰ κατέβαλε τόσον ζῆλον καὶ ἐνέργειαν ὑπὲρ τῆς Σχολῆς τῆς Ἐθνικῆς Μουσικῆς. Πλὴν ὅλων τούτων εἶχε νὰ ἐκπληρώσῃ ὅλα τὰ καθήκοντα ὅσα τῷ ἐπιβῆλλοντι ὡς ἀντιπροσώπῳ τῆς μητρὸς του καὶ ὅσα ὁ τίτλος τοῦ πρίγκιπος τῆς Οὐαλλίας καὶ τοῦ Διαδόχου τῷ παρέχει. Δὲν νομίζετε ὅτι ἀκούσι διὰ νὰ πληρώσῃ μίαν ζωὴν ὄχι πρίγκιπος, ἀλλ' ἀπλοῦ ἰδιοῦ; Μικαίρια τὰ ἔθνη ὅπου οἱ ἡγεμονίδες ἐργάζονται ὡς ἄστοι καὶ οἱ ἄστοι ὡς ἡγεμόνες. Δὲν τοῦ ἀξίζουσι λοιπὸν ὅσα ἄλλα καὶ κτήρια καὶ ἀλλοτρία θὰ ζητήσῃ ἐν Γερμανίᾳ πρὸς ἐπίβρῳσιν τῆς υγείας του; Ἐνῶ ὅταν ἄλλοι ἐξ ἀδελφοῦ του λέγουσι ὅτι ταξιδεύουσι χάριν ἀναψυχῆς, τοὺς προπέμπουν μὲ μειδιήματα, τὰ ὅποια καὶ οἱ ἴδιοι ἐννοοῦντες φεύγουσι τὴν νύκτα κλέφτικα.

Ἡ ἐπιδημία τῆς ἀναγορῆς τῶν ἀρίζων καὶ ἀναχωρήσεων ἔλαβε τὸσας διαστάσεις, ὥστε καὶ οἱ ἐργάται ζαχαροπλαστείων ἀναχωροῦντες θέλουσι νὰ βλέπουν τὸ ὄνομα τῶν εἰς μίαν πρωϊνὴν. Ἀλλὰ διὰ τὴν Νέα Ἐφημερίδα τὴν ἀναχωρήσιν τοῦ κ. Σχινᾶ, ζαχαροπλάστου τοῦ Γικνοπούλου, παρ' οὗ ἐρχε τὸσας γλυκὰ δι' ὧν συνήθως ζαχαροῖνε τὸν καλαμῦντη καὶ τὸν κάμει ζαχαροκάλαμον, τὴν ἔβαλε πῖσου πῖσου, διὰ νὰ μὴ φρίνεται, κκτόπιν τῶν ἀγγελιδῶν; Ἀρὰ γε εἶναι σπουδαιότερα δι' ἡμᾶς ἢ ἀναχωρήσιν τοῦ Παπαμιχαλοπούλου διὰ τὰ Λουτρά τῆς Αἰδηψοῦ καὶ τὴν δημοσιεύει μάλιστα μετ' - παίων;

Διαγωνισμὸν τοῦ Πανεπιστημίου περὶ ὑποτρόφου ὅστις θὰ μεταβῆ εἰς Εὐρώπην νὰ σπουδᾷ τὴν Ἐμμηνείαν τῶν Ῥηγῶν. Ὡστε, ἀκόμα αἱ Γραφαὶ δὲν ἠρμηνεύθησαν; Τί κακό! Μέχρι τῆς ἐπικυρόσεως αὐτοῦ τοῦ νεκροῦ ὑποτρόφου, αἱ Γραφαὶ καταργοῦνται! Διότι εἶναι φόβος μήπως τὰς παρερμηνεύσωμεν, καὶ τότε ἀλλοίμονον! Μπορεῖ νὰ περιπέσωμεν εἰς αἵρεσιν.

Ἐρωτὸς ἀποκτήσεως τῆς Ἑλλ. Ἰουγενείας. — Πρὸ δύο ἐτῶν προσήλθεν ἐνώπιον τῆς δημοτικῆς Ἀρχῆς Ἀθηνῶν Κύριος τις Δημήτριος Χατζῆ Μιχαήλ καὶ ἐδήλωσεν ὅτι θέλει νὰ ἀποκτήσῃ τὴν Ἑλληνικὴν ἰθαγένειαν. Ἀπελπίσθαι ὅμως τὸν κατέλαβεν ὅταν ἤκουσε ὅτι πρέπει νὰ ἀγοράσῃ χαρτόσημα ἐπὶ χαρτοσήμων..... ἢ μὲν καρδία του ἦτο πλήρης Ἑλληνισμοῦ, ἀλλὰ τὸ θυλάκιόν του; !... Ἐν τούτοις διὰ συνεισφοράς τοῦ ἡγε-

ρέσθησαν χαρτόσημα, ἐνηργήθησαν τὰ τοῦ νόμου, τῷ ἐδόθη σημειώσις τοῦ ἀριθμοῦ τῆς δηλώσεως καὶ τῆς χρονολογίας, καὶ ἀπῆλθεν ἀφοῦ ἤκουσε ὅτι πρέπει νὰ ἐπανέλθῃ μετὰ δύο ἔτη ὅπως ἐρρίσθη. Ὁ καιρὸς παρελθὼν καὶ ἐπ' ἐσχάτων παρουσιάσθη λέγων ὅτι θέλει νὰ πολιτογραφηθῆ παρελθούσης τῆς διετίας καὶ τὸν ἠρώτησαν εἰς ποίαν ἐποχὴν ἐδήλωσεν καὶ ἂν ἔχη τὸν ἀριθμὸν..... καὶ ἰδοὺ ὀπισθοχωρεῖ τρία βήματα, βγαίνει τὸ σουρτούκο του, σηκώνει τὰ μανίκια του καὶ παρουσιάζει τὸν βραχίονά του πλήρη γοργόνων, στεφάνων καὶ ταινιῶν καὶ μὲσω πάντων τούτων τὴν χρονολογίαν 11215 3 Ἰουνίου 1880 ἀριθμὸς.

Μὲ νησιώτικον ἐνθουσιασμὸν μᾶς γράφουν ἐκ Σκιαθοῦ τὴν ἐπιτυχίαν τῶν ἐξετάσεων τῆς ὑπὸ τοῦ κ. Ναοῦμ διευθυνομένης δημοτικῆς Σχολῆς τῶν Ἀρρένων. Τοιοῦτον διδάσκαλον ἢ Σκιάθου δὲν εἶδεν ἀκόμη! Καὶ πλέον θέλουσι οἱ οἱ Σκιάθιοι νὰ δούν τὸ ὄνομα τοῦ μνημονευόμενου διὰ τοῦ τύπου εὐφώνως, ὅπερ καὶ ἡμεῖς πράττομεν ἐπιθυμοῦντες νὰ εὐχαριστήσωμεν τόσον δροσερὰν νῆσον, πατριδα τοῦ Μωραϊτίδου καὶ παραγωγὸν τῶν ὠραιότερων ἀχλαδιῶν.

Ὁ φίλος διδάκτωρ τῆς νομικῆς Κώστας Σταμπολόπουλος ἀνεχώρησεν εἰς Γαλλίαν ὅπου κυρίως θ' ἀσχοληθῆ μετὰς Πολιτικῆς ἐπιστήμης, προαλειόμενος εἰς κομψὸν στάδιον διπλωματικῆς, οὐ τὴν ἐξωτερικὴν οὐδαιότητα καὶ τὸν αὐστηρὸν ἰματισμὸν πρὸ πολλοῦ αὐτεπαγγέλτως περιεβλήθη. Ὅλοι οἱ φίλοι τὸν συνοδεύομεν μετὰ θερμότηρας εὐχῆς ἵνα τὸν ἐπανιδώμεν εὐρωστον τὴν ψυχὴν καὶ τὸ σῶμα, καὶ τότε θὰ σφραθῶμεν ἐν σώματι πύκιν ὄσιν διπλωματικὴν θέλομεν τοῦ ἐμπιστευθῆ.

Ὁ διευθυντὴς τοῦ ἐν Χαφτείοις μεγάλου Καπνεμπορίου κ. Π. Θεοδωρόπουλος περιελθὼν πρὸς ἀνάπτυξιν τοῦ ἐμπορίου του τὴν Εὐρώπην προετοιμάζει ἐκπληξίαι εἰς τοὺς φιλοκἀπνοους. Καὶ τὸ περιεχόν καὶ τὸ περιεχόμενον, καὶ τὸ Ἐργαστήριον καὶ τὰ εἶδη, ἀνεκαίνισθησαν καὶ θ' ἀνεκαίνισθῶσιν ὅλα. Οἱ ἀρωματικώτεροι καπνοὶ Τουρκίας καὶ Ἑλλάδος μετὰ τῶν πολυτιμωτέρων πούρων τοῦ νέου κόσμου καὶ ὅλα τὰ κομψὰ ἔργα τοῦ καπνίσματος ἐστήσαν ἐκεῖ τὸ στρατηγεῖόν των. Ἡ ὄλη δὲ διακόσμησις θὰ γίνῃ τοιαύτη, ὥστε θὰ μεταβληθῆ τὸ Καπνεμπορεῖον τοῦ κ. Θεοδωροπούλου εἰς ὠραῖον τῶν πολυπληθῶν Χερτειῶν. Παραδόξως πως θὰ ἔχωμεν καὶ ἐγκαίνια τοῦ Καταστήματος τὴν 15ην Σεπτεμβρίου, ἡμέραν καθ' ἣν ὅλα αἱ Ἀθῆναι θὰ καπνίσουν δωρεάν!

Ὅμιλεῖ τις περὶ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς ἐρωμένης του. — Ἐχει, λέγει κατὰ μάτια, ποῦ εἶναι φωτιά. Ἄμα βλέπῃ σ' τὸν καθρέφτη, τὸ γιὰ τὴν λυώνει.

Διηγοῦνται εἰς τινα τὸ γεγονός αὐτῆς τῆς δυστυχούς

Παρισινῆς ἥτις ἐκοιμήθη ἐπὶ ἐβδομήκοντα πέντε μέραις, καὶ ἀναστεναζῶν: — Ἀχ! λέγει νὰ μπορούσε νὰ τὸ κάβαινε αὐτὸ τὸ πρᾶγμα ἢ γυναικᾶ μου!

Μίχ συμβουλὴ καθ' ἡμέραν: Μὴν ἀκούετε τὰς συμβουλάς τῆς Νέας Ἐφημερίδος.

Εἰς τὰς πέντε ἀπόψε, μετὰ τὴν δροσιά, θ' ἀκούετε κατὰ παραξενεῖαι φωναίς, μὴ βοῇ ὑπόκωφον, κατὰ ἀσπράς κηλίδαις μεταξὺ Αἰγίνης καὶ Πικραϊῶς θὰ βλέπετε, μὴ φθῆθητε, δὲν θὰ εἶναι τὸ **Ἡλιόψαρο**, ἀλλὰ μόνον ὁ **Βαλγινθροπος** τοῦ Παληοθρόπου. Ἐτοιμάσετε πεντάραις.

Τὸν κ. Λάμπρον Ἐνυάλην τὸν γνωρίζουν πολλοὶ ἐνταῦθα, ὡς ἓνα τῶν φιλοτιμωτέρων καὶ ἀγαθωτέρων λογιῶν καὶ δημοσιογράφων. Ὡς δικηματογράφος εἶχεν ἐκτακτῶς ἐπισημασθῆν ὑπ' ὄλου τοῦ τύπου. Πίστα ἀτυχῆματα ὑπέστη ὁ νέος οὗτος ἐπίσης εἶναι γνωστὰ. Ἐσχάτως εἶχεν μικρὰν τινα θέσιν ἐν τῷ Ἐμπορικῷ Γραφείῳ Κωνσταντινουπόλεως, ἐξ ἧς ἀπέζη. Ὁ καννίβηλος κομματισμὸς τὸν ἀπεκάλυψε, τὸν εὔρε χωρὶς βουλευτὴν ἀπὸ πῖσου, χωρὶς μισοροῦσταν ἀπὸ κάτω, τὸν εἶδε τίμιον, ἐργατικόν, πεπαιδευμένον, καὶ ἐνήργησε τὴν παῖσιν του διὰ νὰ τὸν διαδεχθῆ εἰς, περὶ τοῦ ἰσίου αἱ ἐκ Κωνσταντινουπόλεως πληροφοροῖται μᾶς δὲν εἶναι διόλου εὐνοϊκαί. Ἄς σημειωθῆ καὶ ἡ ἀδικία αὐτὴ εἰς τὰ πρακτικά!

Ὁ Δήμαρχός μας παρήγγειλεν εἰς Βενετιανὸν ἑκατὸν γρόνθιας (βρακκαὶς βενετικαίς) τὰς ὁποίας θὰ βάλῃ εἰς χρῆσιν καθ' ὅλους τοὺς δρόμους καὶ τὰς Λεωφόρους τῆς πρωτευούσης. Θὰ ὀνομασθῶσιν αἱ γρόνθιας ἐδῶ, ὡς ἐκ τῶ σκαποῦ ἐν θὰ ἐκτελεῖσσι, **χωματόδρομοι**. Κκθ' ὅλα τὰ φαινόμενα ὁ συνγκωνισμὸς τοῦ νέου αὐτοῦ μέσου τῆς συγκοινωνίας θὰ βλάψῃ πολὺ τὴν ἐταιρίαν τοῦ Ἴπποσιδηροδρόμου. Πάντοτε θὰ εἶναι προτιμώτερον νὰ περῶσιν τὴν Ὀδὸν Πανεπιστημίου καὶ τὴν Ὀδὸν Ἀκαδημίας διὰ θαλάσσης ἢ διὰ ξηρᾶς. Ἐως ὅτου ἔλθουν ὅμως αἱ χωματόδρομοι, ὁ Δήμαρχος θὰ ἐκδώσῃ ἐγκύκλιον εἰς τοὺς συνδημῶτας του νὰ περνοῦν διὰ τὴν Διωρύγων τοῦ Πανεπιστημίου, τοῦ Ἀγιάσμου, τοῦ Σταδίου μὲ ἀνεσυρμέναις σκελεῖαις, πρὸς ἀποφυγὴν δυστυχημάτων.

Ἡρώτα τις Μέλος τῆς Ἀθηναϊκῆς Λέσχης. — Γιατί ἀφοῦ παρέλθουν τέσσαρες ὥραι ὕστερα ἀπὸ ἓνα δάνειον χαρτοπαιγνίου παίρνετε δέκα δραχμαίς σ' τῆς ἑκατὸν, τὴν ἡμέραν; — Δὲν γνωρίζεις ὅτι αὐτὰ εἶναι χρέη τιμῆς; — Ἀφοῦ εἶναι ἔτσι, ἄμα δὲν σὰς πληρωθοῦν ἐντὸς εἰκοσιτεσσάρων ὡρῶν, ἢ τιμὴ σας ἀπαιτεῖ νὰ τὰ ξεγράφετε, ἀντὶ νὰ παίρνετε 1000 τοὺς 0)0.

ΤΑ ΘΑΥΜΑΤΑ ΤΗΣ ΠΑΝΑΓΙΑΣ

Τὸ πρῶτό της

Ἡ θαυματουργὸς γέννησις ἐνὸς 5 καὶ 60.

Εἶχα προχθὲς στὴ τσέπη μου, οὔτε ὀβολόν. Ἡ πενία τέχνας κατεργάζεται. Ἐκπεπτόμην τί νὰ κάμω γιὰ νὰ βρῶ παρὰδες. Θεοῦ φώτισις τότε μοῦ ἤλθε ἡ διαβολοῦ ἐνέργεια δὲν ζεύρω. Τοῦτο μόνον γνωρίζω, ὅτι ἐσκέφθην νὰ γίνω λωποδύτης. — Καλὴ μέρας σας. Αἱ, ἔχετε τίποτα, καμμιά πα- ραγγελιά; Εἶμαι γιὰ τὴν Τήνο. Λέγω πρὸς τὸν διευ- θυντὴν τοῦ Μη Χάνεσαι, καὶ μοῦ ἀπαντᾷ ἐλεῖνος: — Ἀληθινά; Καὶ πῶς τὸ ἀπεράσεις; — Ἐταί μου κατέβη, θέλω νὰ πάγω νὰ δῶ τὰ θαύ- ματα. — Καὶ λεπτά; Πῶς τὰ οικονομίσεις; — Θὰ πάγω ἀναυλῶ, μετὴν Παναγίᾳ. — Αἱ θέλεις, τίποτα μικρὸ χροζιλίκι γιὰ τὰ στραβά εξοδα; — Δὲν θέλω, ἀλλ' ἄς ἴναι. Τί θὰ χάσω; — Σοῦ φθάνει ἐνὰ 5 καὶ 60; — Λίγο εἶνε, ἀλλὰ δὲν πειοῶζει. Τὸ πέρνω, χωρὶς νὰ πῶ οὔτε εὐχριστῶ. — Λοιπὸν, ἔχετε γεια. Βιάζομαι μὴ φύγη τὸ βα- πτί. — Κρατεῦδιδο. Καὶ . . . γράψε, καυμένη, τίποτα. — Οὐ, ἐννοεῖται. Ἄντιο, ἄντιο.

Τὸ δῆνδρο της

Τὸ πῆρε ὁ ἄλλος, ξεφορτόνυ με!

Στὸ δῆδρο γελοῦσα μόνος σὰν σκαρταδὸς, ἀποηζυμά- ζων τὴν ἐξυπνότητά μου καὶ τὴν ἀρέσειν τοῦ δῶσαντός μου τὸ 5 καὶ 60, ἀφέλειαν ἀνθρώπου ἐπαγγελλομένου καὶ τὸν σατυρικὸν δημοσιογράφον. — Πρέπει, ἔλεγα καθ' ἑαυτόν, τὸ βασιλεῖον τῆς Ἐλ- λάδος νὰ μετονομασθῆ, βασιλεῖον τῶν κουτῶν. Δυνάμει τοῦ 5 καὶ 60 ἀπεράσεις νὰ πάγω στὸ Φά- ληρο, νὰ δῶ τὴν Φατινίτσα καὶ τὸν Διευθυντὴν τῆς ἀ- στυνομίας. Μπαίνω στὸν σιδηρόδρομο χωρὶς νὰ βγάλω εἰσιτή- ριον. Εἶ; ὑπάλληλος, βρωμάνθρωπος, ἐν ἀγνοίᾳ φαίνεται, ὅτι δὲν εἶχα εἰσιτήριο, ἐρχεται μαζί με τῶν ἄλλων νὰ μοῦ τὸ μαζώξῃ κ' ἐμένα. Ἦθελε ἡ εὐγενεία μου καὶ πρώτη θέσι. — Τὸ εἰσιτήριόν σας, κύριε παρακαλῶ. — Καὶ πόσα εἰσιτήρια δίνουν ἐδῶ; Δέκα ἢ χίλια. Τὸ πῆρε ὁ ἄλλος. . . — Ἀλλά, κύριε, τὰ βαγόνια αὐτὰ εἶναι τῆς σειρᾶς μου. Ἄλλος δὲν μάτρωφε. — Σοῦ εἶπα τὸ ἔδωκα. . . Ὁ διάβολε, βρήκαμε τὸν μεπελά μας. . . Ἐρῶ γῶ, τί θέλετε σεῖς, μιὰ καταγ- γελιά εἰς τὸν Παρασκευαῖδην, νὰ μάθετε νὰ ἐνοχλῆτε τοὺς ἐπιβάτας ἄλλοτε. . . Βρὲ μάγκα, δὸς μου μιὰ Πα-

λιγγενεσία. . . Ἐχεις καὶ τὸν Αἰῶνα; φέρ' τον κ' αὐτόν. Ἀποῦ λέγει ἡ προομιὰ ὅτι καὶ οἱ ἄγιοι θέλουν φο- βήραις, ὁ φοβερὸς ὑπάλληλος μ' ἀφῆσεν ὁ ἀνθρώπος ἡσυγόν, μ' ὄλον ὅτι φεύγων ἐγύριζε ἀπὸ πίσω του καὶ μ' ἔβλεπε καλὰ καλὰ κἄτι τι μουμουρίζων.

Τὸ τρίτο της

Ἀναυλὰ ταξίδι καὶ περιποίηση γκράν.

Ἀρίνω τὸν σιδηρόδρομο καὶ μετὰ ἀντὶ γιὰ τὸ Φά- ληρο στὸν Πειραιᾶ. — Μωρὲ, θὰ πάγω στὴ Τήνο καὶ ὅπου τὸ βγάλει ἡ ξαρη. Μπαίνω σὲ μιὰ βάρκα. — Ἀκουσε, βαρκαδόρε. θὰ με πᾶς στὴς Παναγιῶν ποῦ εἶνε γιὰ τὴν Τήνο, θὰ με βγάλῃς, καὶ θὰ σταθῆς νὰ με περιμένῃς γιὰ νὰ με πᾶρῃς πίσω, διότι θὰ γυρίσω. Κύτταξε νὰ μὴ μοῦ φτείσῃς καμμιά δουλειὰ καὶ μ' ἀ- φῆσῃς μέσα. — Μπᾶ, μπᾶ, ἀφεντικὸ. Πῶς γίνεται. Ὅριστε, ὀριστε. Καὶ κᾶρχα τὰ κουκιὰ φθάνομε στὸ βαπόρι. Ἀνεβαίνω, καὶ κατεβαίνω στὴ δευτέρᾳ θέσι. Ὁ καμαρότος ἐπάνω εἰς τῆς φούργιαις του δὲν μ' ἐ- ρωτᾷ. Ἐκπλάνομαι στὸν καναπέ καὶ φουμάρω σὰν ἀγῆς τὸ τσιγάρο μου. Ὁ βαρκαδόρος, ἐννοεῖται ὅτι ἐπερίμενε στὴ σκάλα νὰ καταβῶ. Ἐκινᾷ τὸ βαπόρι καὶ ὁ βαρκαδόρος ἀμολάρει. Ἀνεβαίνω τότε ἐγὼ ἐπάνω. — Μσκορῆ, φωνάζω, ἀγριοὶ ἀπὸ τὸν θυμὸ, τί μω- ραμε. Ἀχ, καὶ νὰ ἤμουν ἐξω, νὰ σ' ἐτραγα μετὰ δόν- τια μου. Θηρίον! Ἴδου τότε νὰ κάμωμε καὶ ταξίδι στὴν Τήνο χωρὶς νὰ θέλωμε. Μπερμπάτη, στάσου νὰ γυρίσω μετὰ καλὸ, καὶ λογαριαζόμεσθε. Αἰτᾷ τὰ ἔλεγα πρὸς τὸν βαρκαδόρο δυνατὰ νὰ μ' ἀ- κούσῃ, καὶ κυρίως γιὰ νὰ μ' ἀκούσουν, ὅτι ζεμεινα μέσα κατὰ λάθος.

Τὸ τέταρτο της

Συνέχεια τοῦ ταξιδιοῦ.

Ὅταν ἀριθμήσαμε ἐξω ἀπὸ τὰ φανάρια παρουσιάζομαι εἰς τὸν ὑποπλοίαρχον. Τοῦ βγάλω τὸ καπέλο, τοῦ δέγω τὸ χέρι μου, τὸν χαιρετῶ μετ' εὐγένειαν καὶ μ' ἀντιχαιρετῶ ἐκεῖνος μετὰ πολὺ περισσοτέρην. Τοῦ λέγω: — Κύριε πλοίαρχε—τὴν προβίβισα—συνέβη ἐνὰ λά-θος. Ἦλθα ν' ἀποχαιρετίσω κἄτι φίλους μου, καὶ, ζε- μνα μέσα, μετὰ τὸ βαπόρι, χωρὶς νὰ τὸ ἐννοήσω Πα- ρουσιάσθην λοιπὸν, διὰ νὰ ἴδω τί μέλλει γενέσθαι, διότι, νὰ ἐξομολογοῦμαι τὴν ἀλήθειαν, δὲν ἔχω μαζί μου, παρὰ ἐνὰ τῶν 5 καὶ 60. Εἶμαι δὲ ὁ συντάκτης τοῦ Ραμπαγᾶ, ὁ κ. Κλεάνθης Τριαντάφυλλος. Τί μοῦ ζεμελε ἐμένα ἂν ἐξέθετα ζένο ὄνομα. Ἐπὶ τῶ ἀκ' ὄνοματι τοῦ ζένου ὀνοματός μου, ὁ κ. ὑπο- πλοίαρχος,—ἀ ἔχω νὰ κάμω μετὴν περιποίησι αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου ποῦ μοῦ ἔκαμε—μοῦ ξαναδίνει τὸ χέρι του, μοῦ σφίγγει τὸ δικό μου καὶ μοῦ λέγει: — Χαίρω πολὺ ποῦ σὰς ἐγνωρίσα. Ἀ δὲν εἶνε τίποτε,

δὲν εἶνε τίποτε, μὴ στενοχωρηθεῖτε. Ἀ μὰ, ἂ μὰ. Τόσο τὸ καλλίτερον, θὰ ἴδῃτε, καὶ τὸ πανηγύρι, ὅπως τὸ πε- ριγράφετε. Καθίστε, κ. Κλεάνθη, καὶ πῶς πᾶει τὸ φύλ- λο. Τώρα ποῦ ἐγνωρίσθην νὰ μοῦ στέλνετε τὸ φύλλο σας, μ' ὄλον ὅτι τακτικῶς τὸ ἀγοράζω. . . Ὁρατο ἦτο ἐκεῖνο τὸ προχθεςινὸ σας ἀθρο, χωρὶς νὰ σας κολακεύ- σω. Τὸ ἐπεγράφατε, νὰ δῆς. . . τὸ ἔσχῶ. . . πῶς τὸ ἐπεγράφατε;

Ἐγὼ, ποῦ δὲν διαβάζω ποτέ μου τὸν Ραμπαγᾶ ἐξ ὀκνηρίας, τοῦ ἀπαντῶ. —Ναί, τὸ εἶχα μετὰ κομμάτι ντέρτι γραμμένο καὶ τοῦ- το χάριν ἐνός, ἐνα, δύο, τρεῖς κονιὰ ποῦ εἶχα πηῆ. Ἐ- πεγράφετο. . . περὶ. . . τότε τὸ ἔσχῶ κ' ἐγὼ. — Δὲν πειράζει, δὲν βιάζεται. . . Πᾶμε κάτω νὰ πᾶ- ρωμε τίποτε. — Περιττόν. . . ἀλλὰ. . . ἀποῦ τὸ θέλετε. Κατεβαίνομε κάτω, στὴ πρώτη θέσι, πέρνομε βερμούτ, κονιὰ, ὁμιλοῦμε περὶ πολιτικῶν, περὶ τοῦ Ἀραβῆ, περὶ τοῦ Οὐέσλεϋ, τῆς Κίνας καὶ τῆς Ἀμερικῆς, καὶ ὕστε- ρόν ἀπὸ ὅλα αὐτὰ ὁ ὑποπλοίαρχος,—εὐγενὴς ἀνθρώπος πάντοτε—μοῦ ζητεῖ συγγνώμην καὶ ἀνέχεται, ψιθυρί- σας κἄτι κρυφὰ στ' αὐτὴ τοῦ καμαρότου, ὅστις ἀρχίζει νὰ με κυττάξῃ μ' ἕνα μάτι σὰν νὰ ἤμουν κανένα πε- ριέργον ζῶον. Ἐμένα ἐκτυποῦσε ἡ καρδιά μου σὰν τοῦ λαγοῦ μὴ τύ- χει καὶ με μωρίστικε, καὶ σὰς ὁμολογῶ τὴν ἀλήθειαν, ἐπε- καλέσθην ἀληθῶς εἰς τὴν περίστασιν αὐτὴν τὴν χάριν τῆς Μεγαλόχαρης.

Τὸ πέμπτο της

Τόσκα οὐλά.

— Ὁ κύριε Γιάννη, ἐδῶ καὶ σὺ; Μοῦ λέγει ἕνας θεμα- παίκτης φίλος μου, λοιπὸν, θὰ ἤμειθ συνταξιδιδιατῆ. Ἐ- μάθα πῶς θὰ βγῆνῃς τὸν Παλιόθηραπο. — Μωρὲ, σκάσε. Μὴ με λὲς Γιάννη καὶ περῶ γιὰ Ραμπαγᾶς. Ἐπάθα ἕνα μακακαλίκι, σοῦ λέγω ἔπειτα. — Τί λὲς, ἀδελφὲ, καὶ ἂν τὸ μάθη ἐκεῖνος δὲν θὰ θυ- μῶση; — Καὶ δὲν πᾶει νὰ θυμῶση ὅσο θέλει; Δίδω ἐγὼ ἐνα παρᾶ; Τὸ ταξίδι μας ἦτο καλὸ, ἐρχα, ἦπια, ξαπλώθηκα, συνεστήθην εἰς τὸν πλοίαρχον ὑπὸ τοῦ ὑποπλοίαρχου, μ' ὄλον ὅτι ὁ καμαρότος πάντοτε μετὰ κῦτταζε μ' ἕνα μάτι, καθὼς καὶ μερικαὶς κυρίαὶς ποῦ ἤκουσαν τὸ ὄνομά μου, μιὰ μάλιστα ξεπεταχτὴ δεσποινιδεσποινίς φιλαρέσκως μειδιῶσα ἔλεγε πρὸς φίλην τῆς κρύπτουσα τὸ προσωπάκι τῆς τὸ ροδοκόκκινο ἀπὸ πίσω ἀπὸ τὴν βεντάγια τῆς: — Σῶπα, νὰ μὴ μᾶς ἀκούσῃ ὁ Ραμπαγᾶς καὶ μᾶς περάσῃ στὸ φύλλο. Ἐν τούτοις ἐφθάσαμε στὴ Τήνο. Ὅταν ἀρᾶξομε ἐκάμα τὸν σταυρό μου. Ἐδῶ τότε νὰ ἴδωμε πῶς θὰ τὰ καταφέρομε. Καὶ πρῶτος πρῶτος ὁ βαρκαδόρος γιὰ νὰ με βγάλῃ ἐξω μοῦ ζητοῦσε ἕνα κόσμο παρὰδες, ὡς νὰ εἶχε πληρο- φορηθῆ, ὅτι τοῦ ἐν Πειραιεὶ συναδέλφου του τὴν εἶχα φτείσσει καὶ ἤθελε νὰ με ἐκδικηθῆ. Ἄνοαις σιλονικεῖα.—Ὅχι τόσα θὰ μοῦ δώσης.—Ὅχι τόσα θὰ σὺ δῶς.—Ὅχι δὲν με συμφῆρει.—Αἱ δὲν μοῦ συμφῆρει καὶ μένα! Στὴ φιλονικεῖα ἐπάνω νὰ ὁ πλοίαρχος ἀπὸ πίσω μου!

Τὸν ντραπήκα τὸν ἀνθρώπο. Καὶ μοῦ λέγει: — Τί κάμετε; Θὰ βγοῦμε ἐξω μαζί μετὰ τὴν βάρκα τοῦ ἀτυμοπλοίου.

— Ὁ, εὐχαριστῶ, δὲν εἶνε δυνατὸν τοῦτο, ἐγὼ, ἂ μὰ, θὰ περιτρέξω ὅλην τὴν πόλιν. εἶνε ἀνάγκη νὰ ἴδῶ, νὰ γράψω, ποῦ νὰ με ἀκολουθήσετε, δὲν εἶνε δυνατὸν, καὶ μάλιστα πολὺ ἐβράδυνα, βιάζομαι. — Δύο ναῦταις στὴ βάρκα, αὐτίως τὸν κύριον καὶ νὰ μείνῃ ἐξω ἡ βάρκα νὰ τὸν περιμένῃ, νὰ τὸν παραλά- βῃ. Καὶ πρὸς ἐμὲ στρεφόμενος — Τὸ μεσημέρι σὰς περι- μένω νὰ γευματίσωμε, ἐξω δὲν θὰ ἔρῃτε τίποτα, εἶνε φοβερὸ πρᾶγμα, εἶνε. . . ἐλσεινότης. Μπαίνω στοῦ βαποριοῦ τὴ βάρκα καὶ βγαίνω ὡς καπι- τὰν πασᾶς ἐξω. Ἐν τιμῇ καὶ παρατάξει.

Ἐκτο της

Φούσκωσε τ' ἀγίασμα.

Ἐως ἐδῶ καλὰ πᾶμε. Βγαίνω ἐξω, μόνον ποῦ εἰς τὴν ἀπόβασίν μου δὲ μοῦ σημάσαν τὰ κουκιὰ οἱ κωπηλάται, ὡς νὰ ἤμουν ναυάρ- χος. Πρῶτος διὰβόλος ποῦ βρέθηκε μπροστὰ μου ἦτο ἕνας κουτσός, ἀνάπηρος, ὅπως θέλετε, καὶ τί νομίζετε, μοῦ ζητεῖ ἐλεημοσύνην! Φαντασθῆτε. Τοῦ εἶπα ὁ θεὸς νὰ τὸν ἐλεήσῃ καὶ τράβηξῃ τὸν δρόμο μου. Μπορεῖτε νὰ τὸ πιστεύσετε; Εἰς πέντε βημάτων ἀπόστασιν τὸν εἶδα καὶ περπατοῦσε, ὁ κτεργάρος, μετὰ δύο ποδάρια, καὶ καλλί- τερα ἀπὸ μετὰ. Θαῦμα. Τίς ξέρει τί πρωτοκλέρταρος θὰ ἦτο. Τραβῶ ἔσα στὴν Μεγαλόχαρη. Κόσμος καὶ κακό. Μὲ πᾶτησαν, μετὰ ξεποδάρισαν, μ' εὐχαλῶν τὰ νύχια, μετὰ πέ- θαναν, ἀλλὰ καὶ ἐγὼ ἐξεδικήθην ἐναντίον ἐνός γυναικεῖου φουστανιοῦ, τὸ πάτησα, τὸ ξύλωσα, τὸ ἐσχισα καὶ χῶ- ἤκα στ' ἀγίασμα. Φούσκωσε! φούσκωσε! Τί ἦτο; Λέγουν πῶς τὸ πηγάδι εὐγάχε νερὸ, πῶς ξεχει- λισε, στραβοὶ, κουτσοὶ, παρᾶλυτοι, κουφοὶ, μετὰ μισὸ πο- δάρι, χωρὶς αὐτιά, ὅλοι πέσαν μπρούμυτα καὶ προσκυ- νούσαν. Ἐκεῖ ποῦ ἔχασκα ξεσκουφωτός ἀπὸ εὐλάβεια, μοῦ κα- τέβη μιὰ ιδέα μ' ὅλην τὴν συγκίνησιν ποῦ εἶχα. Χῶνος τὸ χέρι μοῦ στὴν-τσέπη. Ὁ θαῦμα θαυμάτων! Τὸ 5 καὶ 60 μοῦ εἶχε γίνει ἄφαντο, ἔκαμε φτερὰ καὶ πέ- αζε. Μὰ, γιὰ μένα Βαγγελίστρα μου, ἔκαμες αὐτὸ τὸ θαῦ- μα; Μὰ καὶ δῶ μέσα στὸν ἱερόν σου ναὸ νὰ ὑπάρχουν κλέρταρις; Ὑπωπευθῆν μήπως κἀνένας ἐπίτροπος μοῦ ἐρτεῖσσε αὐτὴ τὴ δουλειὰ, ἀλλὰ γιὰ νὰ μὴ κολαστῶ, εὐγάλα αὐτὴ τὴν σατανικὴν ιδέα ἀπὸ τὸ κεφάλι μου.

Ἐβδομὸ της

Τὸ ἔβρισμο.

Ξερετε πῶς οἱ Τηνιακοὶ κατὰ τὰ πανηγύρια τῆς Με- γαλόχαρης μεταβάλλουν τὰ σῆντια των εἰς πανδοχεῖα. Μπαίνω σ' ἕνα. Εἶχε σουρωπῶσει πλέον.—Φέρε, καλὴ σπέρα σας, νὰ φάγω καὶ στρώσετέ μου ὅ, τι καὶ ἂν ἴναι, νὰ κοιμηθῶ.

Μου συνέβησαν και τα δύο. Α είναι πολύ περιποιη-
τικοί οι Τηνιακοί, εμα έχουν ελπίδα να πληρωθούν.
Εστρωσαν στρωματσάδα. Όλοι στην άραδα. Σπιτίσιου
και μη σπιτίσιου επέσαμε να κοιμηθούμε σαν άρνάκια.

Τα μεσάνυχτα ξυπνό. Φως υπήρχε, και τί βλέπω και
τί να δώ; Στο πλάι μου ένα θεοκόριτσο του σπιτονοι-
κοκύρη. Τό βλέπω. Κοιμότανε. . . Ξέρετε πώς κοιμών-
ται ή γυναίκες. Με πιάνουν τα δαιμόνια μου. Από την
άπελπισία μου, χώνω τό χέρι μου στη τσέπη—εκοιμήθην
μέ τό γελέκι,—και έβρίσκω, ώ του θαύματος, τό δ, και
60. Τό είχα τρυπώσει εις την επάνω τσέπη, ενώ εις τό
φούσκωμα του άγιάσματος τό γύρευα στη κάτω. Φευγιά
παιδιά. Όλη την νύκτα την έπραγα στό ποδάρι. Τι
πρωί μαπακάρουμε. Αυτή την φορά επλήρωσα. Δηλαδή
είπα του βαρκαδόρου ν' ανέβη επάνω να τόν πληρώσω
γιατί είχα όλο χονδρά επάνω μου, κατσούρια και ό
μασκαράς δέν ανέβη, ή αν έπραξε την κακοήθεια αυτή,
δέν με βροίκε, διότι είχα μανταλωθή στη κοκέτα.

Εφθασα στον Πειραιά με τας αυτές περιποιήσεις και
κάτι παραπάνω.

Όταν ξεμαπακάριστικά με τό καλό, έγύρισα και είδα
τό βαπόρι, μου έφραη ότι ό καμαρότος άκόμη μ' έβλεπε
μ' ένα μάτι.

Τό τελευταίο της.

Πώς βρισκομαι εις τας Αθήνας.

Τώρα θά έρωτήσετε, πότε πήγα στη Τήνο, πότε γύ-
ρισα, πώς είδα όλα αυτά τα θαύματα τα όποια θά γί-
νουν σήμερα και θά σάς τα πωλούν για μιá πεντάρα στό
δρόμο έν άγνοιά της Παναγίας ότι έκαμε όσα θαύματα
θά διαβάσετε, και πώς πρόφθασα να σάς τα περιδια-
γράψω.

Αι αυτό είναι θαύμα τό όποιον έκαμε όχι πλέον ή
Μεγαλόχαρη, αλλά ό

Παλιόθρωπος.

ΕΚ ΓΕΡΜΑΝΙΑΣ.

[ΤΟΥ ΕΙΔΙΚΟΥ ΑΝΤΑΓΩΓΗΤΟΥ ΜΑΣ]

(Συνέχεια της προηγούμενου αριθ)

Είπε άληθές ότι στρατιωτικός έξ επαγγέλματος δένειμαι,
και όμως είχαν την πεποίθησιν ότι κάτι τι νέον θά ήδύ-
νάμην να μάθω έν της επισκέψεως των φρουριών του
Κιελ. Δυστυχώς εύρον τας πύλας πανταχού κεκλεισμένας,
και τ' έν έισοδον άπηγορευμένην. Επέμεινα. . ., λιέτευσα. . .,
αδύνατον. Γερμανός τις άξιωματικός, άπορών επί τη
επιμονή μου, μοι λέγει λίαν εύγενώς. «Κύριε, γινώσκετε
βεβαίως ότι ή έισοδος Γερμανικών φρουριών δυσκόλω:
επιτρέπεται εις ξένους στρατιωτικούς, εάν δε, ως λέγετε,
δέν ήσθε στρατιωτικός, νομίζω ότι δέν θά δυνηθίτε να
κατανοήσητε την άξίαν και την σκοπιμότητα των φρου-
ριών μας. . ., θά ήναι δι' ύμās άγχαφος χάρτης. . . παρα-
καλώ μη παρεξηγήσητε τούς λόγους μου. . ., θέλω άπλώς

να σάς είπω ότι χρειάζεται ειδικότης και. . . Η τελευταία
κύπη λέξις με διέθεσε κάκιστα: είναι λέξις πάντοτε δύ-
σπηγος δι' έλληνικά ότα. Ημετε; οι Έλληνες; ή «λαός
εύφυής» άποστρεφόμεθα τας «Ειδικότητας» ή ειδικότης
είνε λέξις κενή, . . . τρόπος: του λέγειν. . ., άσπίς όπισθεν
της όποιος περιωρισμένοι νόες πειρώνται να κρύψωσι την
κδυναμίαν των ήμετε; άνευ ειδικότητος άντιλαμβανό-
μεθα. . ., έννοούμεν τα πάντα είμεθα τρόπον τινα έγκυ-
κλοπαιδικοί. . . ήτοι ειδικοί, αλλά δι' όλα. Υποθέσατε
ότι πρόκειται περί κατασκευής σιδηροδρόμων έν Κίλλαδι.
τινές ίσως ούδέποτε έταξείδουσιν δια σιδηροδρόμου (έν-
τός του άπ' Αθηνών εις Πειραιά) και όμως είναι ίκανοί
να πείσωσιν ού μόνον τό άκρακτήριόν των, αλλά και να
πεισθώσιν σχεδόν αύτοί οι ίδιοι ότι ό σιδηροδρόμος πρό-
πει να κατασκευασθή στενός: άλλαι δι' άλλους λόγους έ-
χουσιν άλλο γούστο. . ., τόν θέλουσι πλατύν' ενώ τρίτοι
άντιφωνούντες εις άμφοτέρους «τους προαλλήσαντας»
τόν θέλουσι και πλατύν και στενόν. Έν Ευρώπη, προκει-
μένου περί τεχνικών ζητημάτων, καταφεύγουσιν αι Βου-
λαί εις Έπιτροπάς συνισταμένας έξ «Ειδικότητων», ών
τας άποφάσεις κατόπιν ψηφίζουν σχεδόν κατά τύπον.
Τούτο όμως συμβαίνει διότι ένταύθα επικρατεί ή ιδέα
ότι ή άλήθεια κατά πάσαν πιθανότητα κείται έν τη λο-
γική και τη έμπειρία, ενώ έν Ελλάδα όπου ό Συνταγμα-
τισμός και ό Κοινοβουλευτισμός εφθασαν τό Ζενίθ της
εαυτών άναπτύξεως, ή άλήθεια κείται και πρεπει άναγ-
κίως να κηται έν τη πλειονοψηφία. . . έν τη Κυριαρχία
πλειονοψηφία του κυριάρχου Λαού».

Τοιούτα διαλογιζόμενος επέστρεφα περί την 8ην τό
έσπερας εις Κιελ. Τό άτμόπλοιο άνεχώρει περί τό με-
σονύκτιον εις Κορσοε, ώπτε είχαν ακόμη 4 ώρας εις την
διαθεσίαν μου. Καθ' ύπόδειξιν κλητήρος τινος εισέρχεται
εις κατ'άστημά τι—κατά τό λέγειν του κλητήρος, τό ώ-
ριώτερον έν Κιελ—όπου έδίδετο μουσική συναυλία, υπό
της ορχήστρας του θωρηκτικού «Kaiser Wilhelm» καθη-
μαι επί τινος καθίσματος, και στέρνω να φωνάξω τόν
Κέλλερον (garçon). Ένώπιόν μου όμως ίστατο ήδη άνήρ
τις, ίσως τεσσαρακοντούτης, του όποιου ή πλήρης σοβα-
ρότητος και άξιοπρεπείας επεβάλλουσα μορφή, μοι πρού-
ξένησεν ού σμικράν αίσθησιν. Φαντασθήτε επί στιγμής
ότινα ρωμαϊκήν, μύστακα και πάγωνα επιμελώς εξορισμέ-
νους, άνεπισθητάς ώχράς περιεάς κεκοσμημένας υπό
ξυλίνων παραγναθιδων, μηχανομένων μέχρι των ώμων,
τόσον δε προς άλλήλας συμμέτρων, ώπτε σχεδόν έτεινα
να πιστεύσω ότι ό άριθμός των τριχών της έτέρας είναι
ίσος προς τόν άριθμόν των τριχών της άλλης: όφθαλμούς
σπινθηροβολούντας έξ εύφύας και όμως πλήρεις μεγα-
λείου, και τέλος κόμην όλίγων άραιάν, διαζυμένην από
του ελαφρώς πλήν λίαν αυτηρωδς έρρυτιδωμένου μετώπου
μέχρι του τραχήλου εις δύο ίσα μέρη προσήεσατε εις
ταύτα μέλαν άμεμπτον φράκον, λευκότατον ύποκάμισον
και λιμνοδέτην και έχετε τό περι ού ό λόγος άτμον.
Τι έλειπεν εις αυτόν τόν άνθρωπον δια να είναι διπλωμά-
της; . . . καλλίτερα να μ' έρωτήσητε τι δέν έλειπε. . . Δέν
έλειπεν έν κατάλευκον χειρόμακτρον όπερ ένάλλαξ έφε-
ρεν υπό μάλης δεξιά ή άριστερά, ενώ ταυτόχρονας μετά
θχυμαστής ελαστικότητος ταλαντευόμενος επί του άρι-
στερου ή δεξιου ποδός, μοι άπέτεινε την έρώτησιν.

— «Μίαν μπίραν;»
— «Τόν κατάλογον. . .» άπεκρίθην «μήπως έχετε άλ-
λο τι ποτόν εκτός μπίρας;»

— «Δύναμαι ίσως να ύπηρετήσω τόν Κύριον με έν
μαύρο;»

— «Μάλιστα!» άπεκρίθην, διατάσων συγγρόνας και
φαγητόν. Ο Κέλλερος—διότι αυτός ήτο—έξηρανήσθη
πάραιτα δια περιστροφικής κινήσεως επί της πέτρνας
του άριστερου ποδός, και ένεφανίσθη μετά !]2 της ώρας
κοιμίζων τα διαταχθέντα και συγγρόνια προσβλέπων με
μετά καλοκαχθου προστατευτικού μειδιάματος. Ητο
ήδη έτοιμος να εξηρανήσθη εκ νέου, περιστρεφόμενος αυ-
την την φορά επί της πέτρνας του δεξιου ποδός, ότε
εφερα τό «ποτηράκι μαύρο» εις τα χείλη. Θεέ μου! . .
όποια γεύσις όξους. . . οίνοπνεύματος. . . χρώματος. .
και. . . και. Η γλώσσά μου είχε κάμει επανάστασιν.

— «Κέλλερ!» φωνάξω «τί κρασί είναι αυτό;»
— «Είνε. . . κρασί μαύρο. . .»
— «Τί είδους μαύρο;»
— «Κύριε, σάς βεβαιώ, ότι είναι μαύρο κρασί.»
— «Bordeaux ίσως;»

— Βέβαια. . . μάλιστα» μοι άποκρίνεται ταυτο-
χρονας δε φέρων υπό μάλης τό χειρόμακτρον δια μεγα-
λοπρεπ-ής κινήσεως έξ άριστερών προς τα δεξιά, ρίπτει
αυστηρίν βλέμμα προς Βορράν, κατόπιν έτερον προς Α-
νατολάς, και εξηρανίζεται σχεδόν άοράτως δια τινος θύ-
ρας προς δυσμάς.

[Ακολουθεί].
Von Puck.

ΦΡΟΥ—ΦΡΟΥ.

Οι τηλεγραφικοί διανομείς έχουν τώρα και στολήν
ιδιαιτέραν, πολύ κ' μψήν, άνοικτου κυανού χρώματος: εί-
ναι κληθείς Δζέντλεμαν. Πιστεύω έν υπό του φιλικάλου
κ. Μανσόλα να κανονισθή ιδιαιτέρα στολή και δια τούς
ταχυδρομικούς διανομείς.

Ο δυστυχής Λεσσέφ! Η Αγγλία ζητεί να τόν μαπα-
κάρη δια Μασσαλίαν: ό Αραμπής επεκήρυξε την κεφα-
λήν του ως να ήτο κανένας Τάκος. Η δε γυναίκα του
από τό Ηκρίσι να κηρύττη τόν πόλεμον κατά της Αγγ-
γλίας. Αυτά είναι δυστυχίαι μεγάλων άνδρών, τας
όποιας και αυτός ό Δεληγιάννης δέν υπέστη!

Θά εξεπληττόμεθα ότι δια δεκαεννέα θέσεις δοκίμων
του ναυτικού κατήλθον εις διαγωνισμόν 140 νέοι, εάν
δέν ένθυμούμεθα ότι πέρσαι δια μίαν θέσιν ύπολογιστού
της Έθνικής Τραπέζης, συνηγωνίσθησαν τριακόσιοι, με-
ταξύ των όποιων δέκα ιατροί, τριάντα ύφηγηται και
πέντε καθηγηται της Θεολογίας! !

Προχθές δύο μετέβαινον προς τό Πανεπιστήμιον δια
της φερωνύμου οδού. Αφνης, ό έτερος έξ αυτών ά-
νακρούει πρύμναν και γυρνά πίσω:

— Για πού τ'όβαλες;
— Στάσου βρέ άδερφέ, πηγαίνω να βρω πιό βήχα για
να περάσω τό ποτάμι διότι έδώ θά πνιγούμε!

ΤΑ ΠΕΠΟΝΙΑ.

Α! μās έρχων πλέον ή μυρτιας
Οι ζέφυροι, τ' άστέρια και τάηδόνια.
Ας ρίξουμε της αγάπης δύο ματιές
Κι' άς γράψουμε δυό στίχους: 'ς τα πεπόνια
Γιατί, θερρώ, ή γλύκα τους ή τόση
Μ' έχει βαθεία κατάβαθα πλακώσει.

Ναι, ναι! γλυκαίν' ή γλύκα, άλλ' όμως καιεί!
Αυτό τό ρόδο τέταιο άγκάθι φέρει!
Απ' τόν καιρό της Εύας μās τό λέει
Τό φίλημα, ή ματιά, τό καλοκαίρι.
Κι' αυτή ποϋ την καρδιά μου παλαβώνει
Δέν είναι πιό γλυκιά απ' τό πεπόνι.

(Συμπάθειο, έτσι τ'όπα δά, κυρά μου!
Μ' έσε και ποιος μπορεί κακά να τ'άχη;
Έσένανε σε χαιρέται ή καρδιά μου,
Κι' έσείνα τα γλεντάει τό στομάχι.
Και ένας άλλος λόγος φοβερός:
Αυτά τα τρώγω, ενώ έσύ. . . με τρώς.)

Τί μυρουδιά καμιά φορά σκορπίζουν!
Λές: αν τα κόψω, μέλιχ θάναι! Στέκα,
Και τότε ίσα ίσα δέν αξίζουν.
Και μοιάζουν φανερά με τη γυναίκα,
Ποϋ τάχα κλαίει, χάνεται, μα σέτα
Για να τό λέμε, είναι μιá κοκκέτα.

Α! μās σκοτίσαν πιά ή πρασιναδαίς,
Η πέρδικαις, τα σύννεφα, τα ία.
Δέν θέλουμε προνόμια, βασιλαδες.
Ας κάμωμε κι' έδώ δημοκρατία,
Νά τραγουδοϋμε άνθους και χελιδόνια,
Αλλά μαζή μ' αυτά και τα πεπόνια.

Κώστας

ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΟΙΚΟΠΕΔΟΝ ΕΝ ΠΕΙΡΑΙΕΙ

εἰς ἀναγκαστικὸν πλειστηριασμὸν τῆ 22 τρέχοντος μηνὸς ἡμέρα Κυριακῆ. Καίτοι εἰς τὴν κεντρικωτέραν θέσιν Πειραιῶς, εἰς τὴν δενδρόφυτον Πλατείαν Κρατῆ, ὅπου τὰ δημοτικὰ ἐκπαιδευτήρια σύγρειται ἐκ 1500 περίπου πήχεων καὶ δύναται νὰ διακερθεῖ εἰς 2—3 οἰκόπεδα ἔχοντα πρόσωπον πρὸς τὴν Πλατείαν.

Ἐκτακτος εὐκαιρίᾳ πρὸς ἀγορὰν ὠραίου οἰκοπέδου καὶ εἰς μετρίαν σχετικῶς τιμὴν.

ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΥΣΑ ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

Επιληψία, σπασμοί, ἐκλαμψία καὶ νευρώσεις θεραπεύονται ριζικῶς διὰ τῆς μεθόδου μου.

Ἄμοιβὴ δίδεται μόνον μετὰ τὴν ἐπιτυχίαν. Τρόπος θεραπείας δι' ἀλληλογραφίας.

PROF. CH. ALBERT

29, Avenue de Wagram, 29. Paris.

ΑΣΘΕΝΕΙΑΙ ΑΠΟΚΡΥΦΟΙ
θεραπεύονται ριζικῶς διὰ τῆς μεθόδου μου ἐχούσης ὡς βάσιν τὰς νεωτάτας ἐπιστημονικὰς ἐρεῦνας, καὶ ἐν ταῖς μᾶλλον ἀπελπιστικαῖς περιπτώσεσι, ἀνευ οὐδεμιᾶς ταραχῆς τῶν λειτουργιῶν τοῦ σώματος. Θεραπεύω ἐπίσης τὰς δυσαρέστους συνεπείας τῶν ἀμαρτημάτων τῆς νεότητος, τῶν νευρώσεων καὶ τῶν ἀδυναμιῶν. Ἐχεμυθία πλήρης. Παρακαλεῖσθε νὰ πέμψητε ἀκριβῆ περιγραφὴν τῆς ἀσθενείας.

Dr BELLA Paris. 6 Place de la Nation, 6

ΤΣΙΓΑΡΕΤΑ ΕΛΛΑΔΟΣ ΚΑΙ ΤΟΥΡΚΙΑΣ, ἀπὸ 9 ἕως 12 δρ. ἡ χελεῖς πωλοῦνται εἰς πολὺ καλὰς ποιότητας ἐν τῷ πα τραπεζείῳ Ἰωάννου Λαλιουπώτη, παρὰ τὴν Ἀγορὰν, Ὁδὸς Αἰόλου. Καὶ ὁ καπνίσμων ἀσφρανθῆσεται!

ΕΝ ΣΥΡΑ.

Εἰς τὸ περίφημον ἐξοχικὸν ξενοδοχεῖον **Τρυγόνου** ἐνοικιάζονται δωμάτια μετὰ καὶ ἀνευ ἐπίπλων.

ΜΕΓΑΛΗ ΕΥΘΥΝΙΑ.

ΟΙΝΟΙ

Γ. Ἀρπαζοπούλου καὶ Σα:

Κατ' ὄκλαν ὁ ἐρυθρὸς καὶ ὁ λευκὸς μόνον λεπτὰ 60.

Κατὰ φιάλας ἐσφραγισμένας ἐκάστη λεπτὰ 60.

[Κεντρικὸν Καταστήμα καὶ Ἰποκατάστημα
ἐν Ἀθήναις καὶ Πειραιεῖ]

ΜΕΤΕΚΟΜΙΣΘΗ ΤΟ ΜΕΓΑ

ΧΑΡΤΟΠΩΛΕΙΟΝ

ΠΑΛΛΗ ΚΑΙ ΚΟΤΖΙΑ

ὀλίγον ἀνωτέρω τῆς προτέρας του θέσεως ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἑρμοῦ, εἰς τὸ μεγαλοπρεπὲς Ἰσόγειον τῆς Οἰκίας **Κ. Λελοῦδι**, μεταξὺ τῶν καταστημάτων **Στεφ. Γαυαλά** καὶ **Ι. Κοκοροπούλου**.

ΟΙΝΟΙ ΑΔΕΛΦΩΝ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ

Ὁδὸς Σταδίου **ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΑΠΟΘΗΚΗ** Ὁδὸς Σταδίου
(Ἰπνίαντι τοῦ Ταχυδρομείου)

ΟΙΝΟΙ ΛΕΥΚΟΙ ἀρωματικώτατοι, λεπτότατοι, νέκταρ διὰ θεοῦς, ποίησις τῶν τραπεζῶν, μετὰ φρούτα ἰδίως ἀπαρίμειλλοι.

ΟΙΝΟΙ ΜΕΛΑΝΕΣ πλήρεις ζωῆς, δυναματικοί, βάλσμον, μὴ φέροντες καμμίαν ζάλην, ἄδολοι.

ΕΚΑΣΤΗ ΦΙΑΛΗ λευκοῦ τιμᾶται μόνον 1 δραχμῆς.

ΕΚΑΣΤΗ ΦΙΑΛΗ μέλανος τιμᾶται μόνον 50 λεπτῶν.

ΑΓΟΡΑΖΕΤΕ ἀπ' εὐθείας ἀπὸ τὴν **Κεντρικὴν Ἀποθήκην** διότι ἡ μεγίστη δημοτικότης τῶν οἴνων τούτων προκαλεῖ τὰς παραποιήσεις.

ΟΙΝΟΙ ΑΔΕΛΦΩΝ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΑΠΟΘΗΚΗ

Ὁδὸς Σταδίου ἀπέναντι τοῦ Ταχυδρομείου.